

gjøre, hvorledes disse familieretlige Spørgsmaal i og for sig maa besvares, og vi have derfor ikke taget i Betænkning at gaa en lignende Vej her i Lovforslaget. Altsaa ved de Regler, med hvilke vi nu nærmest sysselsætte os, fordi de skulle afgjøre Forholdet til Fattigvæsenet, komme vi ogsaa ganske vist til at paavirke de familieretlige Forhold selv; men, som sagt, der er ikke i Motiverne eller ved, hvad der ellers er kommet til vor Kundskab, blevet fremhævet Noget for os om, at det fra Regeringens Side ikke skulde ønskes eller endog være os forment at gribe ind i disse Forhold, og vi have derfor tilladt os at foreslaa en Ufvigelse fra den bestaaende Ret, idet det forekommer os, at den Regel, der nu gælder, bygget paa Frdg. af 24de Januar 1844, er noget mere broget, noget mere ulige og uensartet, end det egentlig behøves; vi have derfor troet, at man uden Støde kunde foreslaa et simplere System i saa Henseende. Vi have navnlig troet, at der var Grund til at gennemføre større Lighed i Forholdet, eftersom det var en Mand, der giftede sig med en Kvinde, der havde Børn, eller en Kvinde, der giftede sig med en Mand, der havde Børn af andre Forbindelser, end den gjældende Ret hjemler. Den gjældende Ret, Frdg. af 24de Januar 1844, med hvilken Lovforslaget, saa vidt jeg ser, i det Mindste i alt Væsentligt er i Overensstemmelse, har paa dette Punkt nogle temmelig uensartede Bestemmelser, idet der nemlig indtræder temmelig forskellige Resultater, eftersom det er en Mand, der ægter en Kvinde, som har Børn af andre Forbindelser, eller det er en Kvinde, der ægter en Mand, der har Børn af andre Forbindelser. Naar det er en Mand, der ægter en Kvinde, som har Børn af andre Forbindelser, er Reglen nu i den gjældende Ret den, at, hvis denne Kvinde er en Enke, der har ægte Børn, eller en ugift Kvinde, der har uægte Børn, bliver den Mand, der gifter sig med hende, forpligtet til at underholde disse Børn, som om det var hans egne, det vil sige underholde dem efter Ægtefæltets Opløsning indtil deres 18de Aar, ligegyldigt, hvorledes Ægtefæltet opløses; men dersom den Kvinde, som Manden gifter sig med, er en fraskilt Kone, der har Børn, indtræder der et ganske andet Resultat, idet han nemlig da ikke bliver forpligtet til at sørge for disse Børn længere, end saalænge Ægtefæltet bestaar, hvorimod hans Forpligtelse overfor dem ophører, naar Ægtefæltet opløses, ligegyldigt paa hvilken Maade, og det selv, om deres virkelige Fader dør. Derved staar Forholdet efter den gjældende Ret paa en helt anden Maade, naar det er en Kvinde, der ægter en Mand, der har Børn; thi da gjør det Intet til Sagen, hvad der er Grunden til, at denne Mand's tidligere Ægtefælt er ophævet; hendes Forpligtelse bliver den samme, hvad enten han er Enkemand eller en fraskilt Mand eller en Mand, der har uægte Børn; her ligger derimod Forskjellen paa et andet Punkt, idet Reglen er,

at hun overhovedet ikke er pligtig til at forsørge disse Børn undtagen efter Mandens Død, som det hedder, det vil sige, at, hvis hendes Ægtefælt med ham ophører ved Skilsmisse, er hun ikke forpligtet, men hvis det ophæves, ved, at han dør, bliver hun forpligtet til at forsørge hans Børn indtil deres 18de Aar. Dette Moment, hvad der er Grunden til Ægtefæltets Ophør, faar saaledes en stor Betydning, naar det er en Kvinde, der indgaar Ægtefælt med en Mand, der har Børn, medens det ikke faar Betydning, naar det er Manden, der indgaar Ægtefælt med en Kvinde, der har Børn af andre Forbindelser. Disse Uligheder, som ikke forekomme os at kunne forsvares ved nogen Betragtning, der har nogen videre liggende Karakter, have vi troet at burde foreslaa ophævede, og vi have derfor foreslaaet i den 3die nye Paragraf at udtale at: „Udover den i foregaaende Paragraf omhandlede Forsørgelsespligt paahviler det den Mand, som gifter sig med en Enke eller en fraskilt Hustru eller en ugift Kvinde, der har Børn“ — her ophæve vi altsaa Forskjellen imellem det Tilfælde, at hun er Enke eller fraskilt eller ugift Kvinde med Børn — „at forsørge hendes i Ægtefæltet indbragte Børn i samme Omfang som hans egne, uagtet Ægtefæltet med Børnernes Moder ophører“; og i det andet Stykke tales om den Kvinde, der gifter sig med en Enkemand eller en fraskilt Mand, der har Børn, med Hensyn til hvilken vi have opstillet den Regel, at hun bliver pligtig til at forsørge hans i Ægtefæltet indbragte ægte Børn i samme Omfang som hendes egne, uagtet Ægtefæltet med Børnernes Fader ophører, saa at vi paa dette Sted udslette den Forskel, som i den tidligere Ret var tilfæde, eftersom Ægtefæltet ophørte paa Grund af Døden, eller paa Grund af Skilsmisse. Det eneste Punkt, paa hvilket vi her ikke stille Manden og Kvinden lige, er, som det vil ses, det, at Kvinden, der gifter sig med en Mand, der har uægte Børn, ikke skal være forpligtet til at sørge for disse. Efter den nugældende Ret maa det vistnok antages, at naar disse Børn indbringes i Ægtefæltet, altsaa have levet sammen med Manden og af ham indføres i Ægtefæltet, bliver hun forpligtet til at sørge for dem, hvorimod hun, naar de leve hos Andre, og Manden kun betaler Underholdningsbidrag til dem, aldeles ikke har nogen Forpligtelse til ved Mandens Død eller ved Ægtefæltets Ophævelse ved Skilsmisse at udrede disse Underholdningsbidrag. Vi have ment, at der var overveiede Grunde for at fritage den Kvinde, der gifter sig med en Mand, der har uægte Børn, for at sørge for disse ud over Ægtefæltets Bestaaen. — Det er disse Betragtninger, der have været ledende for os ved de af vore Forslag, der skulle træde i Stedet for Lovforslagets §§ 3 og 4. Jeg skal for Resten ikke videre fordybe mig i dette Spørgsmaal, thi det er, som de Herrer vistnok allerede af de saa Ord, jeg har tilladt mig at